

Ultrabalaton 2018 – A „Dunántúli Postás SE – Futeam” csapatának beszámolója

Idén két 6 fős csapat is indult a Dunántúli Postás SE támogatásával az Ultrabalatonon. Az eseményről tudni kell, hogy egy 221 km-es kört kell megtenni futva a Balaton körül. A rendezvénynek idén rekordszámú résztvevő volt (~11500 fő). Ezt bizonyítja az is, hogy a csapatokat szakaszosan indították hajnali 4-től egészen 15:30-ig.

Mi (a DPSE – Futeam csapata) viszonylag későn, 09:35-kor indultunk. Ez azért nem volt szerencsés, mert ilyenkor már nagyon meleg van, így felhevült testtel indulunk neki a kiszabott távoknak, továbbá sokkal többet futunk a sötétben. Ettől függetlenül ismét legyőztük a kihívást, a 221 km-es távot, igaz az eddigi rekordunkat, a 20 óra 32 perces „kőridőt” nem sikerült megdönteni.

A „Hatan egymásért” csapatszellem végig működött. Jó hangulat volt, még a hűvös, sötét hajnali órákban is. Szurkoltunk egymásnak, segítettük és időnként ugrattuk egymást. Segítőnk, kerékpáros kísérőnk, sofőrünk nem volt. Egy kocsival mentünk, így a futás mellett még a vezetést is meg kellett oldanunk. Nem volt egyszerű megvalósítani, hogy minden váltópontra a megfelelő időben eljussunk, de sikerült. Sajnos az egyik csapattársunk az első szakaszának teljesítése után lesérült, emiatt a korábbi tervezett szakaszokat újra kellett gondoltunk és a maradék távot 5 felé osztanunk. Végül 22 óra 01 perc alatt sikerült célba érniük.

Már nem az első beszámolót írom 1-1 versenyről, de mindig beleesek abba a hibába, hogy az hosszú lesz. Emiatt a ma divatos és az UB 2018-as érmén is szereplő „hashtag” jellel - kicsit inkább azt ironizálva - szeretném a lehető legrövidebben összefoglalni az én szemszögemből az UB-t és az oda vezető utat:

#Edzések-hajnal-délután-éjszaka-készülés-tervezés-várakozás-izgalom-indulás-FUTÁS-váltás-evés-ivás-meleg-FUTÁS-újratervezés-FUTÁS-öltözés-nevetés-emelkedő-hegy-völgy-délután-fáradás-izzadás-szag-FUTÁS-frissítés-szurkolás-este-FUTÁS-hideg-szél-bogarok-fájdalom-ólomláb-szenvedés-FUTÁS-váltás-töksötét-végtelen-hosszú-sajog-éget-dörzsöl-FUTÁS-váltás-nyújtás-napfelkelte-gyönyörű-reggel-erő-izgalom-2km-zsíroskenyér-FUTÁS-együtt-100m-cél-öröm-boldogság-barátok-büszkeség-mosoly-hála-köszönet.

Zsolt csapattársam így emlékszik vissza: „Az Ultrabalaton résztvevőit szokatlan meleg fogadta szombat reggel. A nap még elég meredeken tűzött fél háromkor is, amikor az első szakaszomat megkezdtem a Balaton-felvidék hegyes –völgyes útjain. Az aszfalt csak úgy verte vissza a meleget, árnyék kevés helyen volt. A soha véget nem érőnek tűnő emelkedők szépen lassan kiveszik az emberből az erőt, így jólesett a frissítő pontokon néhány korty folyadék és 1-1 szem szőlőcukor.

Takáros kis falvakon vezetett a futóút, zöldellő dombok között. Ha csak turistaként jártam volna ezen a vidéken, szinte falta volna a szemem a gyönyörű látványt. Most azonban - egy óra futás után - már a pokolba kívántam minden egyes dombot. Egy kanyargós emelkedőn egyik csapattársamat, Renit pillantottam meg az út szélén, aki kiszállt a csapattagokat szállító gépkocsiból, hogy biztasson és az utolsó kilométereken megtegye velem az utat a váltópontra. Jelenléte új erőt adott és a táv végén lévő lejtős szakaszon már szinte szárnyalva futottam be Dörgicsére.”

Reni az eseményről ezt nyilatkozta: „Az Ultrabalatonnál a nap a rajttal kezdődik és a befutóval ér véget. Egyik versenyhez sem hasonlítható. Egy igazán hosszú, fárasztó, embert próbáló kihívás és egy fantasztikus élmény, amelynek idén is részese lehettem. Azon túl is még egy olyan plusz élménnyel gazdagodva, amely nem minden nap adódik az ember életében.

Éjszaka egy olyan szakaszt futottam, amelynek nagy része a nádas mellett, két oldalról fával körbeölelt kerékpárúton húzódott. Teljes sötétségben, egyedül, a fejlámpám fényével egy „állati” jó hangverseny közepébe csöppentem. A színpadon tücskök és békák zenéltek kilométereken keresztül. ☺.

A varázslatos élmények mellett azonban nem feledhetjük a másik oldalt sem, amikor a végére már bizony megszólal a hang, hogy mikor lesz ennek vége, a szemed a váltópontot keresi és végül a sokadik kanyar után feltűnik a hely, meghallod a szpíker hangját, meglátod, amit annyira vársz!”

Összegezve elmondható, hogy csodálatos élményben lehetett részünk, amiért ezúton is szeretnénk köszönet mondani a Dunántúli Postás SE-nek, aki széleskörű támogatásával lehetővé tette, hogy ott lehessünk ezen az eseményen.

Külön köszönet illeti a csapattársaimat is, akik idén is kitettek magukért. Ők: Galambos Timi, Kissné László Kriszta, Németh Zsolt, Németh-Gémes Renáta és Ujj Tibor.

Klászne Herbert Anita
2018. május